

Det var en riktig ridd för hur min son
skall taga denna vägran.
Med dessa ord bjöd han farväl, och
makarna följde honom ut under må-
nans artighetsbetygelser.
Så fort han aflägsnat sig, kom
Yvonne inträande. Hon var upplöst
i tårar.
— Inte kan du vilja lämna oss och
farfar? sade mamma.
— Nej, men jag gifter mig snart
med någon annan!
Och därvid föll det.
Några år flöt från denna dag.
Giffmålshanden regnade ned över
Lilla Yvonne, men hon svarade stadigt
nej. Legrand, som var utlänsk och
den vänta, öppnade en konkursaffär
får mitt efter gåtan.
Upp i rue du Louvre gick allt sin
älskling gång: Arbete, familjefester och
automobilfärder om söndagarna.
Lilla Yvonne, som nu fyllt sitt ad-
der, är förälskad i en smutt hjälpa
mamma med bokföreläsning och Mar-
guerite med strykning och matlagning.
Hon drog upp pendylarna i stället för
farfar. Hon skötte sina klädningar,
kappor och hattar. Ja, hon hade blif-
vit så självständig, att hon gick ner
i magasin du Louvre utan att taga Jean
med sig.
Tänk, flickan gick ett helt kvarter
ensam på gatan! Så lilla det skulle
nu, om hon mötte någon bekant. ...
Hon blef väl aldrig tilltalad af någon?
— Nej då, sade Yvonne och rodnade.
Ty dagen innan mamma gjorde den
fråga, hade hon i själva hörnet af
rue du Louvre och rue de Rivoli stött
ihop med Pierre Gay. Hon blef så
håpen, att hon åter var i Frankrike,
att hon glöfde så förbi med en bön-
ning på inbjudet utan stannade och
pratade med honom. Bara fem minuter.
Men på de minuterna hade han hun-
nit säga henne, att han under dessa
två år i främmande land icke glömt
hennes och att han nästa gång icke äm-
nade fara utan henne. Om hon ännu
tyckte om honom? ...
Yvonne smög endast, men blicken
ur de mörka, frofsta ögonen tycktes
gicka honom.
Detta var en fredag. Följande dag
gick Pierre i butiken och talade en
del timme vid rue Lebrun. Han väl-
jade till hennes kvinnliga ögon och or-
dade så vackert om kärlek, som intet
förrän rubba, att han vann henne för
sin sak. Och därmed var segern viss.
På söndagen träffade han och hans
far — af en händelse ihop med famil-
jen Lebrun i Fontainebleau park.
Torsdagen därpå voro de inbjudna till

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

Det var bästa belöningen för föreläs-
ningens stora uppgiffring.
Då hafst ett fingo de något nytt
att tänka på. Den unga familjen
vände sig en arylinge. Herr och
fru Lebrun kallade hvarandra redan
för morfar och mormor och talade om
den glada händelsen med sina kunder
och arbetarna på fabriken. När tiden
närmade sig, började mamma oroa sig
över att hon icke kunde närvara vid
barnets födelse, men pappa var nu
den lugnade.
Sista brevet, som de afsände från
Paris, var dateradt den 20 juni 1914.
Kriget bröt ut! Makarna Lebruns
första tankar gick till dottern. De
gladdes i och i hemlighet att hennes
make som chef för ett handelshus i en
annan världslig stad befriadt från
krigstjänst. Däremot stod herr Le-
brun ofta framför stora trynkan i sa-
longen och beskådade suckande sin
mamma, böjda gestalten, och sitt bleka
ansikte. Om han blott såg kunnat
tänka sitt land! Automobiln hade
han genast ställt till öfverste Roberts
förfogande. Denne var chef för 9 de
långregementet och gammal vän till
familjen.
De unga i Montevideo voro för-
sta gången icke af samma mening som
de äldre därhemma.
Pierre kunde icke sova om nätter-
na. Tanken att han skulle gå öfver-
sam, medan hans land behöfde ho-
nom, gaf honom ingen ro. Andra
sidan. Kunde han lämna Yvonne en-
sam?
Hans älskade hustru delade hans an-
gest som hon delat hans glädje och
hans arbete. En dag gick hon upp till
den franske läkaren på platsen och
bad att denne skulle förlåta henne nu-
en månad för tidigt. Hon ville resa
hem till kriget med sin make.
— Nej, min lilla fru. Det vore
detsamma som döden för er och bar-
net. Frankrike, är jag rädd, kommer
att behöfva sina medborgare, ifven
de som ännu icke sett dagen.
Efter detta besked gick Lilla Yvonne
hem, och de infödda tjäarna i full
packning.
— Vi resa med första båt, sade hon
enklert.
Han slöt henne i sina armar.
Resan gick lyckligt och väl. Lilla
Yvonne föddes sitt barn i stekande
stora ute på oceanen. För föräldra-
na följde dagen senare mötte de hem-
landet i Marseille, hade hon sakta
in lilla dottern i sin mors armar,
medan födelsen slöt henne i sitt famn.
En vecka senare var Pierre i krigs-
tjänst, och Lilla Yvonne bodde i vitt
flickrum med den ännu mindre Y-

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!
Men minns, arme man, att för dig ock
en gång
Skall smärtan i lisa sig vanda.
Då tiger din lita, då tystnar din sång.
Då kommer en natt utan ånda.
En natt utan drömmar i glömska och
frid
Och ro för ditt sargade sinne.
En evighetsömn utan rum eller tid —
Gud gifve den natten var inne!

LITTERÄR BILAGA, JANUARI

En stackars cyklist, som drog land
och rike omkring med sin stränglåd
och sjöng sina visor för all världen,
för rik och fattig, för enbarn, som vil-
le böra dem, träffade på sin väg en
fager tärna, som skalkades med ho-
nom och latsade skänka honom sitt
unga hjärtas rika skatter, däruti fin-
nande sin kostliga förgörelse. Men
till bittert allvar blef för cyklisten
leken, och när tärnan tröt därpå vände
de sig från honom och gick sina färde.
Gråta kunde han inte, men på narrars
vis grep han sin lilla och sjöng så sin
kvidan för all världen, för rik och
fattig, för enbarn, som ville böra ho-
nom, och salunda löt hans sång:
Att älska och skilja från den man
har kär
Är pröfning så tung att stända,
Och bitter blir sorgen för den henne
har
Allena i hjärtats vända.
Att skiljas för alltid! Hvad namn
löst ve,
Som göms i det ordets anda:
Att nutid och kommande dagar blott
se
Som evigt ett grätt enahanda. —
Och lifvet går långsamt sin snig-
el gång.
Och dagen i smärtfyllda tankar.
När glädjen från läpparna tonar
sång.
Af snyftande gråt hjärtat bankar.
Nej, narrkapen på upp och cyklist!
Du vet.
Publiken vill skratta — hvad gör det,
Om helvete skall smitt din pina så
bet.
När blott i din sång man ej hör det!